

Januari – Maart 2016
(Verschijnt 4 maal per jaar)

Africa Inland Mission
Nederland
Nieuwsbrief

In dit blad:

De Timmermans werkplaats	1
Louis en Erna Tolkamp	2
Annemarie Boks	3
Léonie Dieleman	6
Jurgen en Katja Hofmann	8
Ard en Carin de Leeuw	13
Nieuwe opmaak	15
Verjaardagen werkers	17
Adressen werkers	17
Bestuur AIM International	18

Africa Inland Mission International is een ANBI erkende organisatie waardoor giften aftrekbaar zijn.

Bankrekening is NL91 RABO 0155 6577 12 tnv AIM International te Rhenen.

Aangesloten bij Missie Nederland

Het is toegestaan om artikelen uit deze nieuwsbrief over te nemen mits met bronvermelding.

De Timmermanswerkplaats

De gereedschappen waren bijeen voor een vergadering. Oh ja, ze hadden allemaal een goede verstandhouding met hun heer, dat wel – maar toch, het was de laatste tijd niet zo fijn meer in de gemeente. Daarom hadden ze een vergadering belegd om te zien, wat daarvan de oorzaak was. Ze hadden besloten echt eerlijk te zijn tegen elkaar.

Br. Hamer was de voorzitter en met een paar fikse hamerslagen op de tafel opende hij de vergadering.

Br. Boor ergerde zich al direct... daar had je die Hamer weer hoor! Met een stuk lawaai zichzelf op de voorgrond plaatsen en ook altijd moest hij het laatste woord hebben. Br. Boor stond op en hij deed eens flink uit de doeken hoe hij over br. Hamer dacht. Alle broeders en zusters knikten, ja dat was waar, die Hamer kon misschien beter zijn functie neerleggen.

Br. Hamer was perplex. Altijd was hij bezig voor de gemeente en nu dit commentaar. Moet je die Boor horen, laat hij zelf maar opstappen en br. Schroef ook. Die moest je ook alsmaar ronddraaien en ronddraaien om hem ergens te krijgen.

Br. Schroef reageerde met: "kijken jullie maar naar br. Schaaf. Die is oppervlakkig. Er zit totaal geen diepgang in, wat heeft de gemeente daar nu aan!

Op zijn beurt zag br. Schaaf het helemaal niet zitten met br. Duimstok, die Pietje Precies. Altijd anderen opmeten, laat hij maar eens naar zichzelf kijken.

Br. Duimstok ergerde zich weer aan zr. Schuurpapier, ruw mens en een stof dat ze deed opwaaien! Daar wist hij wel een paar verhalen over.

Zr. Schuurpapier deed haar beklag over zr. Klein-Boortje. Klein maar vol venijn, helemaal haar type niet. Zo ging de discussie een tijdje door, totdat de deur openging. En wie kwam er binnen? De timmerman van Nazareth! De Meester liep naar het midden van de werkplaats, Hij trok Zijn mantel uit en Zijn werkkleed aan. Hij wilde een tafel gaan maken. Een tafel waar plaats zou zijn voor iedereen! Een tafel als zinnebeeld van gemeenschap met elkaar. En de gereedschappen? Ze waren misuisstil. Hadden ze daar even een lesje gehad? Ze hadden alleen maar kritiek op elkaar gehad, maar de Meester had hen allemaal nodig. Hij gebruikte de hamer niet als boor. Nee ieder werd gebruikt waarvoor hij gemaakt was.

De gereedschappen kregen spijt en voelden zich naar onder hun kritiek op de ander. Zr. Schuurpapier voelde zich onrustig en dacht: dat had ik nooit moeten zeggen van zr. Klein-Boortje. Goed ze is wel wat fel, maar was ze zelf ook niet venijnig geweest? Ze besloot om na de

vergadering te zeggen dat ze spijt had. Die gedachte alleen al luchtte haar op!

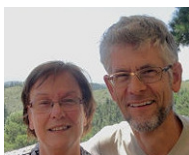
Br. Boor dacht: Br. Hamer is best wel een goede kerel. Al had hij nog al wat lawaai gemaakt.. Br. Hamer besteedde heel wat tijd aan de gemeente en had soms slapeloze nachten van alle zorgen in de gemeente. Hij wist dat hij diep in z'n hart eigenlijk jaloers op hem was. Wie moest al dat werk doen als br. Hamer weg was?

Zo begonnen alle gereedschappen hun hoog opgelaaide emoties weer wat te relativeren. En br. Hamer? Zoals altijd nam hij het laatste woord. D.w.z. hij nam het woord, maar gaf God het laatste woord. Br. Hamer sprak: "Broeders en zusters, ik zie dat we allemaal medewerkers van God zijn. Laten we daarom verdraagzaam zijn jegens elkaar, enne...enne... Ja, wat moest hij daaraan toevoegen? Toen pakte hij zijn Bijbel en begon te lezen uit Filippenzen 2:3-5: Doch in ootmoedigheid achtte de één de ander uitnemender dan zichzelf; en ieder lette niet slechts op zijn eigen belang. Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook was in Christus.

Ja, knikten de gereedschappen, zo is het. De ander hoger achten dan jezelf, de ander ruimte laten en liefhebben. Daar waren ze het allemaal over eens, en toen zeiden ze eensgezind: AMEN.

Nieuws van heinde en ver...

Louis en Erna Tolkamp

Louis en Erna werken op het Joshua Project, een dagopvang voor kinderen die op straat leven en kinderen uit

kwetsbare gezinnen, verder een plek waar ook volwassenen onderwijs kunnen ontvangen. Erna is bezig een nieuw project op te zetten en Louis doet gebouw- en netwerkbeheer. Verder geeft hij timmerles aan een aantal jongens.

Lieve mensen,

De laatste tijd zijn we erg bepaald bij het vers uit Filippenzen 4:19: "En mijn God zal in al uw behoeften voorzien naar de rijkdom van Zijn genade in Christus Jezus". Deze tekst heeft ons zo bemoedigd en verzekerd dat God overal bij is, dat Hij regeert over onze situatie en dat Hij het beste weet wat goed voor ons is en dat geeft zoveel vrede...

Dit vers geldt niet alleen voor ons proces om naar Nederland terug te gaan, maar ook op het Joshua Project zelf en voor onze taken.

Zo hebben 3 mensen aangeboden om elk 20- 23 kg bagage voor ons mee te nemen naar Nederland.

Louis heeft een leuke taak gekregen op de Rainbow School (een school

voor kinderen met speciale behoeften) van Victory4all. Het geven van timmerlessen, iedere vrijdag, waar hij helemaal blij mee is. In de pauze geniet hij verder van de spontane spelletjes met de andere kinderen die allemaal bijzonder zijn, spastisch, autistisch, doof, downsyndroom, noem maar op. Allemaal speciale mensen die door een glimlach of een groet zomaar je dag heel bijzonder kunnen maken.

Ook op het Joshua Project heeft Louis een nieuwe activiteit ontwikkeld: iedere woensdag ochtend (als het mooi weer is) gaan we met de kinderen de natuur in om te wandelen. Er zijn op redelijk korte afstand prachtige wandelingen te maken en met een geleend busje, of met ons bakkie, gaan we er op uit en genieten wandelend van God's schepping.

Verder heeft onze nieuwe project-leider onverwacht ontslag genomen, maar is de positie overgenomen door de voorzitter van het bestuur, die al iedere week gesprekken op het project had.

Tegelijkertijd hebben we ook een goede administrateur kunnen aannemen, dus jullie zien, dat het hier geen saaie boel is ☺

Erna mag de nieuwe mensen weer coachen in hun nieuwe functie. In Humansdorp wachten we op de toestemming van de gemeente om te gaan verbouwen (wordt vervolgd) en organiseren we een tweede "Operational Day" voor de kinderen die op straat leven en werken, zodat ze geregistreerd kunnen worden, een gezondheids-check krijgen, gebruik kunnen maken van een douche, tezamen met schone kleren en 2 maaltijden.

Ontvang onze hartelijke groeten,
Louis & Erna

Annemarie Boks

Annemarie, werkzaam in Congo, houdt zich, samen met een team, bezig met voorlichting over aids. Ze doet dit via films, gesprekken, radioprogramma's etc..

"Daarom dan, laten ook wij, ... met volharding de wedloop lopen, die voor ons ligt. Laat ons oog daarbij alleen gericht zijn op Jezus, de leidman, en voleinder des geloofs, die, om de vreugde welke voor Hem

lag, het kruis op Zich genomen heeft, de schande niet achtende, en gezeten is ter rechterzijde van de troon van God. Vestigt uw aandacht dan op Hem, die zulk een tegenspraak van de zondaren tegen Zich heeft verdragen, opdat gij niet door matheid van ziel verslapt.”
Hebreeën 12:1-3

De bovenstaande tekst is mijn tekst voor 2016. Het is bedoeld om me te bemoedigen, zodat ik me vasthoud aan Gods roeping en ik me in Zijn hand mag weten, wat er ook gebeurt. En er is zoveel gebeurd om me te ontwortelen en te ontmoedigen de afgelopen maanden dat ik me echt aan die tekst moest vasthouden. Zien op Christus die mijn geloof vormt en die mij leidt. Hij houdt mij vast en zal mij ook vasthouden. Het is een geestelijke strijd en ik weet al wie er als Overwinnaar uit zal komen.

Wereld AIDS Dag

1 december was het Wereld AIDS Dag. En ook in Adi hebben we

rondom deze dag activiteiten georganiseerd. De hele week, van maandag tot en met vrijdag zijn we met een grote groep de gezondheidszone ingetrokken, elke dag een andere richting uit. De eerste dag was op de motor, omdat er op een gegeven moment een brug gepasseerd moest worden, die niet toegankelijk was voor auto's. Een groep mannen was bezig de brug aan het repareren en ze waren net gestopt voor hun lunch pauze. Toen wij stopten en vertelden over het belang van de HIV test, vroeg één van hen wat hen belette om zich ter plekke te laten testen. Gelukkig hadden we alles bij ons, en konden we deze mannen, en enkele vrouwen, ook testen na hun kort meer verteld te hebben.

Ook in verschillende andere dorpen hebben we kunnen testen en in totaal hebben we 344 mensen getest, waarvan er 23 positief waren (6,7%, wat veel hoger ligt dan het landelijke cijfer). Deze positieve resultaten moeten dan nog bevestigd worden door een andere test. We zijn tot de conclusie gekomen dat we die test ook beschikbaar moeten hebben tijdens het testen in dorpen.

Kerstvakantie in Bunia

Ik schreef al dat ik in een geestelijke strijd zit en dat werd herkend door Toni die in Bunia samenwerkt met de kerkleiding. Omdat de strijd ook gaat over mijn taken in Congo werden Tamsin en ik uitgenodigd om naar Bunia te komen. We zagen ernaar uit. Niet alleen ik, maar ook Tamsin had een paar heel moeilijke dagen gehad in het ziekenhuis met het overlijden van de echtgenote van één van onze werkers, wat het wel heel persoonlijk maakte. Even zag het ernaar uit dat de reis niet door kon gaan. Kokole, onze kerkleider van CECA, had onderweg naar Watsa een auto ongeluk gehad waardoor de auto totaal loss was verklaard. Uiteindelijk kwam hij ons op woensdagmiddag 23 december halen om al naar Aru te gaan en 24 december van Aru naar Bunia. Het was een goede tijd en ik heb ook met Kokole en Toni kunnen praten over mijn taakomschrijving en doelstellingen.

Zendingsplatform Parousia Zoetermeer

Voor het zendingsplatform zijn die doelstellingen nooit helemaal duidelijk geweest en zij hebben mij gevraagd hen dat alles uit de doeken te doen. Vandaar dat ik sinds begin februari voor twee maanden in Nederland ben. We hebben al verscheidene vergaderingen gehad en ik heb het idee dat het nu voor hen een stuk duidelijker is.

Samen met Margaret Badaru;

Doelstellingen

Wat wil ik het komende jaar doen en bereiken? In het kort is dat: samen met de CECA leiding training sessies voor kerkleiders organiseren en geven zodat de kerk een kerk wordt die bekwaam is in het zorg dragen voor mensen met HIV en hun familie en in het onderwijs over de AIDS epidemie. In deze zorg en dit onderwijs staat het geloof in Christus en zijn liefde voor iedereen centraal. Tevens wil ik, samen met anderen, zorg dragen voor lesmaterialen voor diverse groepen in de Congolese samenleving. En natuurlijk wil ik

doorgaan met het doorsluizen van alle fondsen die gegeven worden voor de scholing van de weeskinderen die we ondersteunen. In alles weet ik me nog steeds geroepen door God en wil ik Hem volgen en grootmaken.

Léonie Dielemans

Léonie, werkzaam in Mozambique, geeft lessen op scholen over de meest elementaire dingen van het leven waarbij in alle lessen een stuk onderwijs zit

over aids.

Gevleugelde tweede jeugd

Een arend, zo zag ik, kan 70 jaar oud worden maar rond zijn 40e begint hij te tobben. Door de enorme hoeveelheid veren zijn z'n vleugels zo zwaar geworden dat hij 'vleugellam' dreigt te raken.

Tegelijkertijd zijn rond z'n 40e z'n nagels niet meer zo scherp. En

aangezien een arend zijn prooi grijpt met z'n klauwen wordt het azen op die prooi lastig.. Ook z'n snavel is aan aftakeling onderhevig en wordt zo om en nabij z'n 40e levensjaar bot. De arend kan dan vervolgens kiezen uit 2 mogelijkheden: doodgaan of herboren worden via een pijnlijk proces. Wanneer hij voor dat laatste kiest, gaat hij naar een hoge rots en slaat daar op een steen z'n bek kapot en wacht dan tot er een nieuwe snavel is gegroeid. Met die nieuwe snavel trekt hij z'n nagels uit z'n klauwen. Ik kan u verzekeren dat dat zeer doet. Ooit heb ik in Brazilië een blik olie op m'n grote teen laten vallen. In het ziekenhuis werd die nagel zonder verdoving eruit getrokken. Ik dacht dat ik flauw viel van de pijn.. De arend trekt niet één maar al z'n nagels eruit en wacht tot er nieuwe groeien. Wanneer hij nieuwe nagels heeft, trekt hij daarmee vervolgens z'n veren uit en wacht op het groeien van een nieuwe verentooi. Dit pijnlijke proces zou zo'n 5 maanden duren maar als hij hier doorheen is, kan hij nog zo'n 30 jaar leven. De moeite waard? Met open mond keek ik naar het filmpje op YouTube: 're-birth of an eagle'. Ik had dit nog nooit zo gehoord, maar wel talloze malen de psalmregel horen zingen: 'Uw jeugd vernieuwt, gelijk eens arends jeugd...'

Les aan tieners

M'n normale werkzaamheden bestaan, zoals de meesten van jullie weten, uit het lesgeven aan Mozambikaanse tieners. Het schooljaar is 3 weken geleden begonnen en ik heb opnieuw 28 groepen op 5 verschillende scholen. In de 2e week liep ik een klas binnen waar maar liefst 93 leerlingen op me zaten te wachten. En dat terwijl ik ook de 40 ben gepasseerd.. Maar m'n snavel is bepaald nog niet aan aftakeling onderhevig (..)
Zo'n 2 keer per jaar spreek ik ook in een plaatselijk kerkje en hoewel het geen pijnlijk proces is, neemt de voorbereiding soms ook wel een paar maanden in beslag. Eerst moet ik nl. een idee hebben waarover ik wil spreken en iets van een voorbeeld waarmee ik aansluiting kan vinden bij m'n publiek. Er moet dus iets bij me gaan broeden, vaak eerst in het Nederlands. Vervolgens moet ik dat uit gaan broeden in het

Portugees en daarna moet er samen met een taalhulp nog een ei gelegd worden in de lokale stamtaal,

het Cisena.

Wanneer ik het praatje goed en wel in de lokale taal in m'n hoofd heb, ga ik het spreekgestoelte op. Ik krijg vleugels als ik zie hoe gespitst de jeugd op het puntje van hun stoel zit te luisteren en hoe achterin enkele vrouwen zich in alle bochten wringen om niets te missen. Maar ik raak haast vleugellam bij het zien van de vrouwen op de eerste rij die allemaal een dutje doen.. Het filmpje van YouTube heb ik gebruikt en een paar lijnen die ik trok, waren: Sommigen van ons moeten óók hun snavel kapot slaan vanwege het vele geroddel.

Sommigen van ons moeten hun nagels uittrekken wat betreft destructieve gewoonten/gedrag. Sommigen van ons moeten, om nog langer te kunnen blijven leven, een Aidstest gaan doen.

En sommigen van ons moeten de veren loslaten van een moeilijke jeugd/verleden..'

Het is een gewoonte dat een ouder iemand aan het einde van de dienst jouw boodschap nog even onder de loep neemt en hier en daar nog wat accenten legt.

Ik was ergens te gast en had ook daar gesproken over de arend en een goedlachse timmerman die graag over geld spreekt, stond op. Een vogeltje zingt zoals het gebekt is en hij zei: 'Jullie hebben gehoord dat jullie je mond maar een beetje dicht

moeten houden oftewel die moet je maar in je zak steken. Maar wat je uit je zak moet halen, is je portemonnee en die moet je uiteraard goed open doen'.. Tja, aan de veren kent men de vogel..

Laatst deed ik allebei: en m'n mond en m'n portemonnee gingen open. Mike, wees geworden toen hij 2 jaar was, kwam naast me wonen op z'n 9e. Jarenlang werd hij door z'n tante stijf gescholden, uit het nest

getrapt, moest hij buiten slapen en kreeg hij geen eten. Inmiddels is hij 18 en leert voor loodgieter. Hij is voor mij een voorbeeld van een jongere met véérkracht. Een

geweldige gozer, voortkomend uit een verknijpte familie. Goudeerlijk, beleefd, toegewijd aan z'n studie etc. Zijn tante had hem echter te verstaan gegeven dat hij vóór zaterdag 20 februari definitief weg moest. 's Avonds laat stond hij bij me op de stoep en vroeg of ik met de buurman wilde praten of hij hiernaast in een soort schuurtje z'n intrek kon nemen. Dat deed ik en het mocht! De portemonnee moest natuurlijk ook open om de nodige spullen voor Mike te kopen: een matras, een paar pannen, een bord, een beker etc. maar ik deed het met plezier. De volgende

morgen hoorde ik hem bij het opkomen van de zon z'n stoepje vegen. Het is wat je noemt ook nog een vroege vogel....

Jurgen en Katja Hofmann

Jurgen en Katja, met de kinderen, zijn inmiddels in Madagaskar en zijn druk bezig met de taal te leren.

Lieve familie, vrienden en bekenden, Het is februari 2016. We zijn nu ongeveer drie maanden geleden op Madagaskar aangekomen, 10.000 kilometer van huis. Alles is vreemd, alles is anders. Met deze brief brengen we Madagaskar en ons zelf graag even dichterbij.

Taal

Naast het wennen aan de cultuur is het leren van de taal op dit moment onze prioriteit. Men spreekt hier niet of nauwelijks Engels en Frans gaat ons niet gemakkelijk af—dat laatste is niet eens zo erg.

Hoewel Frans één van de twee officiële talen is, zijn de Malagasy er niet gek op. Madagaskar werd rond 1895 gekoloniseerd door de Fransen en in 1960 kwam hier een eind aan. Menig Malagasy weet wel een verhaal waarbij de Fransen een negatieve rol speelden. Frans wordt

hier gezien als de taal van de onderdrukker. Men reageert blij verrast als we zeggen dat we Malagasy aan het leren zijn! Harten gaan open en velen zijn meer dan bereid te helpen met de goede uitspraak.

De goede uitspraak... Tja, dat is minder eenvoudig dan je zou denken. De één slikt het halve woord in terwijl de ander woorden zonder problemen aan elkaar vast plakt. Neem nu een uitspraak als 'geen probleem'. In Nederland gebruiken wij dit bijvoorbeeld als iemand zich verontschuldigd. Hier zeg je dan 'tsy many no na' waarvan de fonetische uitspraak 'tsiemannienn' is. Een ander voorbeeld is wanneer iemand vraagt hoe het met je gaat (fahasalamanao). Het antwoord is dan: 'tsara fa misaotro' (goed, bedankt). Dit moet dan half ingeslikt en aan elkaar vastgeplakt worden. Fonetisch klinkt het dan als volgt: 'tsarafamsòtrsch'. Nou, bedenk het maar.

We zijn blij dat we nu een taal helpster hebben. Haar naam is Filamantra (uitspraak: Filamantrsch) en ze is er op gespitst dat we de uitspraak tot in de puntjes beheersen. Katja volgt een andere methode dan Jurgen. Katja's methode is meer gericht op grammatica terwijl Jurgen's methode meer gericht is op gesprekken. Op deze wijze vullen we elkaar prima aan.

Op onze beurt geven wij, dat wat we

geleerd hebben, weer door aan de kinderen. We gaan dan lekker zitten en doen dan de lesjes. Ze vinden het leuk en passen het graag toe tijdens de busritjes of op de markt. Vooral de vele positieve reacties van de Malagasy draagt bij aan hun zelfvertrouwen.

Een leuk voorbeeld was toen Issa bij een timmerbedrijf om een plankje ging vragen. Hij had keurig opgeschreven wat hij zeggen moest. Direct stonden er drie timmerlui om hem heen om te horen wat hij wilde. Ze namen uitgebreid de tijd en na wat pogingen van Issa's kant begrepen ze wat hij wilde en kreeg hij zijn plank... cadeau! Later is Issa terug gegaan met wat lekkers.

Contacten

Terwijl we in de hoofdstad wonen en bezig zijn met de taal maken we ook veel nieuwe contacten. Het hebben van veel diverse contacten is erg handig in een land waar diploma's minder belangrijk zijn. Onder de contacten zitten ook zendelingen van andere organisaties. Zo hebben we een man leren kennen die vooral bezig is met het trainen van kerkleiders. Hij doet dit in een dorpje buiten Tana en gaat daar dan met zijn gezin een weekje heen. We hopen een keer met ze mee te gaan om te kijken hoe ze hun werk doen (we willen immers niet het wiel voor een tweede keer uitvinden). We hebben

ook iemand leren kennen die goede contacten heeft in de autobranche. Over het algemeen zijn goede auto's hier vreselijk duur maar via deze contacten hebben we mogelijk een betere onderhandelingspositie. Samen met de monteurs die we hebben leren kennen kunnen we, mochten we op termijn een auto nodig hebben, een goede keuze maken.

De kinderen

De kinderen hebben hun draai goed gevonden. Ze genieten vooral van het buiten spelen, lekker bomen klimmen, riddertje spelen en kameleons vangen. Ze spelen ook graag met buurtkinderen, wat al snel gaat vanwege de universele 'zullen we spelen' taal. Het schoolwerk verloopt ook goed. Soms moeten de kinderen langer op een dag leren. Met name in de beginperiode waren er veel onderbrekingen. Mensen kwamen op bezoek of we moesten weg vanwege visa zaken. Dit zorgde ervoor dat Katja het schoolwerk niet in een normale week gedaan kreeg. De kinderen vinden het niet erg want ze beseffen dat er genoeg speeltijd overblijft, bovendien is leren geen straf voor ze. Katja heeft de afgelopen weken ook diverse tests afgenomen. De resultaten waren meer dan bevredigend. Ze doen het op alle vlakken gewoon goed en dat

is een geruststelling omdat er toch best veel in hun leven is veranderd. Het is bemoedigend om te merken dat de kinderen er naar uit zien om uiteindelijk te verhuizen naar een onbereikte bevolkingsgroep. Ze zijn zich er terdege van bewust dat de huidige locatie tijdelijk is. We krijgen regelmatig de vraag wanneer we nu eindelijk eens gaan verhuizen. We hebben ze uitgelegd dat als we mensen over Jezus willen vertellen we toch eerst de taal een beetje moeten snappen.

Moeilijke momenten

Naast alle positieve ervaringen hebben we ook minder makkelijke momenten. Zo laten we allebei een oude oma (94 en 95) achter. Bij zo'n respectabele leeftijd mag je je oprecht afvragen of je elkaar weer zult zien. Bij Jurgen's vader werd vlak voor vertrek prostaatkanker geconstateerd. Nu is dit over het algemeen goed te behandelen maar het brengt toch spanning met zich mee, temeer omdat het overlijden van Jurgen's oudste broer Peter nog vers in het geheugen ligt. Hier bovenop kwam het bericht dat de nierkanker, waar Katja's moeder zeven jaar geleden aan leed, weer terug is. Ze heeft diverse uitzaaiingen welke op termijn alleen palliatief te behandelen zijn. Bij het horen van dit bericht waren we aardig uit het lood geslagen. Onderzoeken hebben

uitgewezen dat de uitzaaïngen waarschijnlijk al zeven jaar oud. Ze wordt nu goed in de gaten gehouden en vooralsnog is er geen groei gezien. Dit is een geruststellende gedachte omdat dit mogelijk betekend dat ze voorlopig nog lekker kan genieten van haar mooie plekje in Drenthe.

Het is moeilijk om op dit soort momenten niet fysiek aanwezig te kunnen zijn. We bellen regelmatig om te horen hoe het gaat en het doet goed om elkaars stem te horen. We voelen ons gezegend met onze broers en zus. De broer en zus van Jurgen, Jeroen en Karla, hebben aangegeven dat Jurgen zich niet druk hoeft te maken omdat zij de zorg voor vader volledig op zich nemen. Ook de broer van Katja, Cid, is een grote steun. Hij probeert zo veel mogelijk hun moeder te bezoeken en te helpen.

Daarnaast is hij een bemoediging voor ons als we hem spreken. We hebben veel respect voor dat wat hij doet, temeer omdat de moeder van zijn partner (Sylvia) ook al kanker heeft.

Verdere oriëntatie

In januari hebben we een filmpje (www.jurgenenkatja.nl/?p=89#24) gemaakt over de periode van vertrek tot aan januari. Hierin hebben we al enkele opties kenbaar gemaakt. Ons verlangen gaat uit naar de meest

onbereikte mensen van Madagaskar, de Tanala. AIM heeft deze bevolkingsgroep al langer op het oog. De informatie die we over deze mensen hebben laat ons hart harder kloppen. Het gebied is te bereiken via één weg waarlangs wat dorpen liggen. Het overgrote deel van de Tanala woont in afgelegen dorpjes dieper in het woud. Deze kleine dorpjes zijn vaak moeilijk te bereiken. Veel Tanala spreken in een dialect dat, zover wij weten, nog steeds onbeschreven is. We leren nu de nationale taal waardoor we straks een voorsprong hebben in het leren van een dialect. In theorie zouden de diverse bevolkingsgroepen op Madagaskar het officiële Malagasy moeten kunnen verstaan en spreken. Die vlieger gaat alleen op als ze met de nationale taal in aanraking zijn geweest. In afgelegen gebieden verwachten we dit dus niet. De laatste onderzoeken die gedaan zijn onder deze groep wijst uit dat ze open staan voor zendelingen en hun boodschap.

Nu is het nog niet gezegd dat we ook daadwerkelijk onder deze groep gaan dienen. We moeten het nog uitvoerig bespreken met het AIM-leiderschap. De huidige AIM-Madagaskar leidster ziet het zeker zitten, maar we zullen eerst moeten kijken of we alle logistieke en relationele zaken voor elkaar kunnen krijgen. Het AIM-Madagaskar

leiderschap wordt per 22 februari overgenomen door een Malagasy. Deze vrouw (Rosina) kent het eiland en haar bewoners goed. Samen met haar zullen we op zoek moeten naar een contactpersoon in het gebied. Op Madagaskar (met name in kleine gemeenschappen) is het belangrijk om geïntroduceerd te worden door iemand die goed bekend staat. Daarnaast zal er een woning gezocht moeten worden. De eerste periode zullen we niet direct in een dorpje in het woud gaan wonen. Een wat groter dorp langs een begaanbare weg is meer voor de hand liggend. Het voordeel is dat we vanuit zo'n dorp het bos in kunnen trekken om contacten te kunnen leggen. Dit is een langzaam proces omdat de Malagasy niet direct vriendschappen aangaan buiten de bekende kringen. Een ander voordeel is dat de dorpen aan wegen veelal gebruikt worden om handel te drijven en daardoor mensen vanuit de omgeving aantrekt. Hierdoor zal het maken van contacten sneller verlopen. Het zal mooi zijn als dit proces halverwege dit jaar kan beginnen want zoals gezegd heeft het nogal wat voeten in de aarde.

Maar nogmaals, dit is een oriëntatie. Het is nog niet gezegd dat we ook écht onder de Tanala gaan werken. Er zijn nog wat andere opties maar het proces blijft hetzelfde: verhuizen naar een nabijgelegen

gebied, contacten leggen, dialect leren, vertrouwen winnen en dan na verloop van tijd mogelijk verhuizen naar een kleiner dorp en als de situatie zich daar voor leent, een team opzetten.

In het gehele proces is het belangrijk dat we niet te werk gaan met een westerse mentaliteit. In Nederland zijn we gewend om alles snel te doen. We hebben 'targets' en verwachten die zo snel mogelijk te halen, relaties moeten daarbij zo min mogelijk in de weg staan. Werk en relaties houden we gescheiden. Onze Malagasy vrienden hebben ons op het hart gedrukt dat deze mentaliteit hier averechts werkt. Natuurlijk mag je een doel hebben maar dat doel bereik je hier alleen door goede, stevige relaties. Relaties zijn op Madagaskar dusdanig belangrijk dat ze koste wat het kost behouden dienen te worden. Het verbreken van een relatie wordt hier gezien als een grote zonde. Relaties opbouwen kost tijd maar we geloven dat het de investering meer dan waard is en dat het op termijn vrucht zal dragen. We zien er naar uit om dit werk te beginnen. We houden u op de hoogte! Dit was het voor nu

Bedankt voor uw betrokkenheid!

Gebeds/dankpunten:

Dank de Heer:

- dat de kinderen het zo goed doen

met onderwijs.

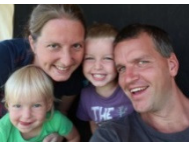
- dat de aanvraag voor ons werkvisum er door heen is.
- dat we zo veel goede contacten kunnen maken.
- dat we nu een taalhelpster hebben

Bidt voor:

- Dat de kinderen het Malagasy ook onder de knie zullen krijgen.
- onze verdere oriëntatie.
- rust wat betreft onze zieke ouders.
- de onbereikte volken op Madagaskar.
- onze residentiekaarten (bewijs dat we hier wonen).

Hartelijke groeten,
Jurgen, Katja, Vanya, Issa, Abbey,

Ard en Carin de Leeuw

Ard en Carin zijn momenteel in Nederland om zich voor te bereiden op hun volgende taak waarschijnlijk in

Zuid-Soedan.

De maanden vliegen voorbij. Met het schrijven van dit stukje zitten we al weer in Nederland aan de

keukentafel van moeders. Het is heerlijk om even op verlof in Nederland te zijn. We zitten midden in een overgang van twee woonplaatsen en twee werkplekken. Er gebeurt veel in ons leven op het moment en in deze nieuwsbrief zullen we jullie daar een kijkje in laten nemen.

Wennen in Nederland

In de tijd dat we weg waren hebben 4 broers/zussen een kindje gekregen en ook de gezinnen van een aantal vrienden zijn uitgebreid. Het leven gaat door en hier genieten we van ook al is het soms ook weer even wennen. Het is mooi om te zien dat de kinderen weer lekker aan het spelen zijn met neefjes, nichtjes en vriendjes. Soms lijkt het wel of ze nooit zijn weg geweest. Maar dan komt er weer een vraag uit de mond van de kinderen die je laat zien dat we inderdaad zijn weg geweest. 'Mama, de regen hier in Nederland is koud' en 'word het ooit nog wel warm in Nederland'. Maar ook 'Mama, als we straks weer naar Afrika gaan, dan ga ik opa en oma wel missen.' We beginnen te wennen aan het zijn in Nederland. Boaz is naar school. Manoah en Amy hobbelen lekker met ons mee en we proberen als gezin een nieuwe balans te vinden in het zijn in Nederland. We vullen onze dagen door mensen te bezoeken. Om weer te investeren in elkaar en te

vertellen over ons werk. Hier genieten we enorm van.

Terugkijken naar Tororo, Oeganda

Met onze tijd in Tororo hebben we enorm veel geleerd. We hebben veel goede momenten gehad en ook sommige lastige momenten. Maar we kijken met blijdschap terug op de vele, vele maanden die we in Tororo hebben doorgebracht en de werkzaamheden die we hebben gedaan.

De week voordat we naar Nederland vertrokken hebben we een certificaat uitreiking gehad met de personeelsleden die de training in Biblestory telling hebben afgerond. Het was een mooi feest. Iedere deelnemer vertelde 1 Bijbelverhaal en we zagen op deze dag hoe de investering in deze mensen zijn vorm had gekregen.

Ook hebben we Glades en Doris (lokale Smile Africa werkers) mogen trainen in het trainen van nieuwe personeelsleden zodat het werk wat we mochten starten bij Smile Africa ook door kan gaan als wij weg zijn. Alles bij elkaar genomen hebben we het goed gehad en hadden we dit niet willen missen.

Vooruit kijken

Nu Tororo achter ons ligt is het voor ons tijd om vooruit te kijken. De voorbereidingen voor het deelnemen aan het team in de Laarim zijn in volle

gang. Het mailverkeer is in volle gang. De mooie zegeningen bereiken ons. Zo hebben we bericht ontvangen dat de eerste twee Laarim bewoners hun leven aan Jezus hebben gegeven en zich hebben laten dopen. Wat een enorm feest. God is aan het werk.

Phil en Linda Byler, onze teamleiders, zijn bij de Laarim aangekomen en zijn alle voorbereidingen voor het team aan het treffen. Dit brengt de nodige uitdagingen met zich mee zoals het krijgen van de juiste bouwmaterialen in de Laarim voor het bouwen van ons twee kamer appartement. Maar ook de grote honger in Zuid Soedan brengt zijn uitdagingen met zich mee. Bid met ons mee voor de AIM mensen in de Laarim om hier met wijsheid mee om te gaan. En op welke manier ze kunnen zorgdragen voor deze prachtige mensen die kampen met grote honger.

De komende maanden

De uitspraak van de Laarim leider "Willen jullie mensen sturen die ons en onze kinderen komen vertellen over God" blijft nagloeien in ons hart. We willen in juli Nederland weer verlaten om invulling te geven aan het verzoek van deze Laarim leider. De komende maanden zullen we bezig zijn met mensen te vertellen over het werk wat we gaan doen onder de Laarim bevolking en zullen we op zoek gaan naar het uitbreiden

van ons team van ondersteuners bij dit werk. Zou jij erover na willen denken of jij een onderdeel zou kunnen zijn van ons team van ondersteuners?

Nieuwe website

We zijn vol van verhalen en we vertellen er graag over. Daarom hebben we de website vernieuwd met nieuwe informatie. Wil je meer over ons weten, neem dan een kijkje op onze website www.lionmission.nl. Of wil je met ons erover door praten stuur ons dan een email en dan komen we graag een kopje thee drinken

Groetjes Ard en Carin
Boaz, Manoah en Amy

Nieuwe opmaak

Degene die onze nieuwsbrieven al eerder hebben ontvangen hoeven we niet te vertellen dat we de opmaak hebben aangepast. De opmaak zoals die we hiervoor hadden, past niet meer bij deze tijd. Door gebruik te maken van kleuren wordt het blad plezieriger om te lezen.

De nieuwsbrief wordt ook altijd op de website van AIM International geplaatst maar dan als gewone PDF. Daarvoor vinden we dat dit blad er te

goed voor is. Er zijn tegenwoordig mogelijkheden om een PDF zo via een website te presenteren dat je daar makkelijk door heen kan bladeren.

Nu zijn de kosten voor het maken van deze nieuwsbrief uiteraard hoger dan met de oude opmaak. Als bestuur vinden we dat dat het wel waard is omdat onze werkers het ook verdienen om op een goede wijze gepresenteerd te worden. Deels kunnen deze meerkosten opgevangen worden als u zou aangeven dat u het blad wilt lezen via de website en het niet meer per post thuis hoeft te ontvangen. Als u daarvoor kiest kunt u dat via de website aangeven of u stuurt een e-mail naar de penningmeester. Als er dan een volgende nummer verschijnt van de Nederlandse Nieuwsbrief zult u per e-mail daarover geïnformeerd worden.

Indien u deze nieuwe opmaak kunt waarderen zou een gift hiervoor welkom zijn. U kunt dat zelf doen o.v.v.: " Gift nieuwsbrief" of per incasso aangeven via de website.

Verjaardagen werkers

02-02 Léonie
21-02 Dani Hofmann (2011)
25-03 Annemarie
30-03 Boaz de Leeuw (2011)
31-05 Erna
07-06 Louis
29-07 Siemen Hofmann (2015)
23-08 Abbey Hofmann (2008)
28-08 Jurgen

01-09 Vanya Hofmann (2004)
17-10 Issa Hofmann (2006)
01-11 Amy de Leeuw(2015)
03-11 Ard
04-11 Janny
23-11 Manoah de Leeuw (2012)
29-11 Carin
09-12 Katja

Adressen werkers

Annemarie Boks
P.O.Box 640
Arua, Uganda.
annemarieboks@gmail.com

Janny van der Klis
Apartment 79
Stranmills Wharf, Belfast BT9
5GN
Noord-Ierland
janny.vanderklis@btinternet.com

Léonie Dieleman
Missão para o Interior da Africa
C.P. 1951
Rua Andrade de Mcló
Casa № 167
Beira, Sofala
Mozambique
leonie.dieleman@aimint.org

Hierbij het verzoek om uw post voor Léonie, uitsluitend papier en geen pakjes, in een grote envelop te sturen naar:

Léonie Dieleman, p/a Wilgenhoekweg 39^a
4333 RG Middelburg.

Graag een extra postzegel van € 0,70 bijsluiten.

Louis en Erna Tolkamp
P.O. Box 3547
Jeffrey's Bay 6330
Zuid Afrika
info@louisernatolkamp.nl

Ard en Carin de Leeuw
Strelandsebeek 1
8033 DT Zwolle.
ard.deleeuw@aimint.org

Jurgen en Katja Hofmann
BP 714
Antananarivo101
Madagaskar
jurgen@jurgenenkatja.nl

AFRICA
INLAND MISSION

www.aim europe.nl

Secretariaat

Bert Martijn Dijkstra
W.F. Smitlaan 36
3705 TZ Zeist
e-mail: director.nl@aimint.org
tel: 06-22696307

Penningm:

Dirk Visser
Korte Steeg 1
3911 WT Rhenen
e-mail: finance.nl@aimint.org
tel: 0317-712467 (tijdens kantoortijd)

Gebedsgroep:

Margreet de Borst
Dukaatslag 6
3991TC Houten
e-mail: gebed.nl@aimint.org
tel: 030-6360726

Algemeen:

Gerla van Zandwijk
H. Verschuringstraat 11
4206 ZS Gorinchem
e-mail: gerlavz@hotmail.com
tel: 0183-512201

AFRICA
INLAND MISSION

www.aim europe.nl